

Μαρία Β.

Πριν από δύο χρόνια γυνήρι-
σα τον Χρήστο που ήρθε στη
γειτονιά μου με την οικογένειά
του, μετακομίζοντας από την Αθήνα.

Στην αρχή φαινόταν ένα
ντροπαλό και ήσυχο παιδί και όλοι
προσπαθήσαμε να τον κάνουμε παρέα.

Όταν όμως άνοιξαν τα σχολεία
και έκανε καινούριους φίλους άρχισε
να αδαίνει συμπέριφορά σταδιακά.
Έγινε αγενής και γερόταν στα
μικρότερα κυρίως παιδιά, με πολύ
άσχημο τρόπο.

Μια μέρα καθώς παίζαμε στη
γardenia, αυτός με ο φίλος του,
άρχισαν χωρίς λόγο να με κοροϊ-
δεύουν και να με ενοχλούν - χτυπάν
με πολύ άσχημο τρόπο. Αυτό συνέχι-
στηκε για πολλή ώρα ώσπου μίλη-
σα με την μαμά μου. Μόλις
έκρινε τι είχε συμβεί επικάλυψα
νθος με την μαμά του Χρήστου.
Αλλά ότι κι αν της είχε η μαμά μου
είπειν η νύσθηριζε τον γιο της.

Αφού τελείωσαν τη συνολική
δία τους, ο Χρήστος και ο
φίλος του πεζούσαν μικρές
πέζες προς το σπίτι μας
ευτυχώς όμως δεν έκαναν κα-
ποιά ζημιά.

Μια άλλη μέρα καθώς
καθόμουν στη γειτονιά πέρασαν
από μπροστά μου και άρχισαν
να γελούν και ζαζαζαζαζα.
Για κακή μου τύχη τον
είδε η μαμά του από το
μαγαζί της και τον είπε
να πάει γρήγορα σπίτι.

Δυστυχώς συνέχισε να γελάει
μαζί μου μέχρι που κατάλαβα
ότι έπρεπε να μην τον
δίνω σημασία. Πάει δε
μια μέρα καθόλου αργά και αν
συναντηθούμε κάποιον τυχαία,
Ελπίζω να μην ξηδέσει κα-
νείς ούτε παρόμοιο.